

Η Αλκμήνη ξεχώριζε ανάμεσα στις άλλες γυναίκες για την ομορφιά και την φρόνησή της. Την περιγράφουν ψηλή, με ωραίο παράστημα, μαύρες βλεφαρίδες και βαθυγάλαζα μάτια, να αναδίδει ένα άρωμα «όμοιο με εκείνο της χρυσοστόλιστης Αφροδίτης» («Ασπίς», 4 – 8). Θα μπορούσε, έλεγαν, να έχει όποιον ήθελε αλλά έμενε πιστή στον Αμφιτρώνα που για χάρη της είχε ξενιτευτεί σε μακρινή εκστρατεία.

Ήταν ο Δίας που την πόθησε. Εκμεταλλεύτηκε το ότι ο Αμφιτρώνας έλειπε στην εκστρατεία και πήγε στο παλάτι, ίσα στον κοιτώνα της Αλκμήνης. Πήρε την μορφή του συζύγου της, χτύπησε την πόρτα της κι έπεσε στην αγκαλιά της. Χάρηκε εκείνη που είδε τον, όπως νόμιζε, άνδρα της να γυρίζει και τον ρώτησε, τι έγινε. Πάντα με την μορφή του Αμφιτρώνα, ο Δίας της περιέγραψε τα της εκστρατείας, βεβαίωσε πως η εκδίκηση είχε παρθεί, της χάρισε ένα χρυσό περιδέραιο, δώρο για την περίπτωση, της πρόσφερε και ένα κύπελλο, αυτό που ο θεός Ποσειδώνας είχε χαρίσει στον Τάφιο και είχε περάσει στην κατοχή του Πτερέλαου. Το είχαν βρει, της είπε, οι στρατιώτες του και του το χάρισαν κι αυτός το χάριζε σ' εκείνη. Ευτυχισμένη με όλα αυτά, η Αλκμήνη πλάγιασε μαζί του.

Και ο Δίας ήταν ευτυχισμένος. Τόσο που ζήτησε από τον Ήλιο να μην ανατείλει ώστε εκείνη η νύχτα η μαγική να διαρκέσει τρία μερόνυχτα. Όταν, μέσα στη βαθιά τρίτη νύχτα, η Αλκμήνη αποκοιμήθηκε εξουθενωμένη, ο Δίας εξαφανίστηκε. Μέσα στην ίδια εκείνη μακριά νύχτα ήταν που γύρισε στ' αλήθεια ο Αμφιτρώνας, νικητής και τροπαιούχος, γεμάτος πόθους. Ξάπλωσε δίπλα της και θέλησε να σμίξει μαζί της. Μισοκοιμισμένη η Αλκμήνη, δεν ανταποκρινόταν στα χάδια του.

Ο Αμφιτρώνας θύμωσε. Τόσο καιρό έλειπε, την επιθυμία της την είχε ξεπληρώσει και με το παραπάνω, άλλου είδους υποδοχή περίμενε. Απόρησε η Αλκμήνη. Μόλις είχαν αποκάμει με τα χάδια και τ' αγκαλιάσματα κι ήταν ευτυχισμένη και είχε την βεβαιότητα πως κι εκείνος ήταν ευτυχισμένος. Τι άλλο ήθελε;

Ο Αμφιτρώνας μπερδεύτηκε. Γνώριζε καλά ότι μόλις είχε μπει στον κοιτώνα της, ότι μόλις είχε επιστρέψει από την εκστρατεία. Για ποιο πράγμα του μιλούσε η γυναίκα του; Ήταν η σειρά της Αλκμήνης να θυμώσει. Θυμήθηκε το κύπελλο που ο Δίας, ως Αμφιτρώνας, της είχε χαρίσει. Του το θύμισε. Ο Αμφιτρώνας πιάστηκε από αυτό. Ναι, της είχε φέρει το κύπελλο του Τάφιου αλλά ακόμα δεν της το είχε δώσει. Το φύλαγε για έκπληξη. Άνοιξε τις αποσκευές, να το βρει. Το κύπελλο έλειπε. Η Αλκμήνη του το έδειξε. Γι' αυτό το κύπελλο

μιλούσαν; Ο Αμφιτρύωνας παλάβωσε. Όσο κι αν πίστευε ότι είχε τα μυαλά του στη θέση τους, η Αλκμήνη είχε δίκιο!

Μέσα στην ίδια νύχτα, παράτησε την γυναίκα του και βγήκε να βρει τον μάντη Τειρεσία. Τον ξύπνησε και του διηγήθηκε τα όσα έγιναν ανάμεσα σ' αυτόν και την Αλκμήνη. Ο Τειρεσίας ήξερε. Του είπε ότι η γυναίκα του κοιμήθηκε με τον Δία που την ξεγέλασε παίρνοντας την μορφή του. Ο Αμφιτρύωνας επέστρεψε στο παλάτι φουρτουνιασμένος. Βρήκε την γυναίκα του να κοιμάται. Τη νύχτα, της εξήγησε, τι ακριβώς είχε συμβεί, και επιτέλους έσμιξε μαζί της. Θα γεννιόνταν δυο αγόρια, δίδυμα, με μιας νύχτας διαφορά στη σύλληψή τους: Ο δυνατός γιος του Δία, ο Ηρακλής, και ο αδύναμος γιος του Αμφιτρύωνα, ο Ιφικλής. Με τον Δία να έχει μπλέξει τον γιο του σε περιπέτειες.

(τελευταία επεξεργασία, 20 Ιουλίου 2021)